Ч. 242 (11.493). Львів, неділя 28. жовтня 1928. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Державний ювилей.

Львів, 27. жовтня 1928.

Завтра, дня 28. жовтня, чехословацький народ обходить вельми святочно десятиліття своєї державности. Підготовка до цього величнього свята в повному ході. Численні установи: економічно-фінансові й культурні, чинники державні й громадські від кількох тижнів своєю підготовкою вносять і поширюють ювилейні настрої. Для звеличання десятиліттього ювилею республики чехословацькі банки жертвують грубі міліони на цілі культурні, харитативні й соціяльної забезпеки. Письменники, вчені, економічні й політичні діячі всяких напрямків єднаються довкола обожаного президента Масарика, гуманіста-фільософа, провідного співтворця чехословацької республики, що репрезентує верховний авторітет нації, еманентну сутність духа справжньої толеранції, культури, поступу і демократії, прикметного чехословацькому народові. Довкруги загально шанованого през. Масарика обєднуються всі політичні табори, не вважаючи на розбіжність думок і поглядів, підносячи в дарі найвищому представникові чехословацької державности найцінніше добро: жертвенну співпрацю у всіх ділянках національно-державного життя.

Акт 28. жовтня 1918, акт проголошення незалежної чехословацької державности, є поверненням висококультурного, політично зрілого й всебічно розвиненого чеського народу в ряди державних націй, є актом історичної справедливости.

Важким і тернистим був шлях чеського народу на протязі останніх триста літ. Висунений на західні окраїни славянського світа, втративши 1621 р. у битві під Білою Горою свою державну незалежність, давлений і визискуваний, мусів витримувати натиск мгутнього германського заходу. Як українці довгі століття протиставилися напорові варварського сходу, обороняючи західну культуру, так на протилежних окраїнах славянського світа чехи двигали на собі тягар нестримного натиску германського імперіялізму. І як українці, позбавлені своєї державности на перехрестях стежках сходу і заходу, спливали кровю в обороні християнського світа, так чехи, борючись за свою душу, спливали кровю в обороні Славянщини.

Та безвпинна, довговікова боротьба виснажила чехословаків. Вони билися як риба об лід в німецько-германських сітях. Після французької революції подув національного відродження, що леготом надій обняв усю Славянщину, в першу чергу пробудив до нового життя чехів. З того часу обнимають вони фактично одно з провідних становищ у славянському світі. Хоч на початку XIX. ст. чеської інтелігенції було дуже мало (про що свідчить відомий вислів славного Фр. Палацького з перед 70-ти літ, що коли б завалилася саля, в якій були зібрані представники чеського народу, то не сталоб його представництва), то всетаки чехи повели ривалізацію у славянському світі з могутньою Росією.

Вже 1848 р. відбувається перший славянський конгрес у Празі, на якого порядку між іншим поставлено справу укладу акту федерації, яким „усі славянські народи Австрії зобовязуються жити зі собою в згоді, не домагатися верховодства над другим і солідарно оборонюватися від чужинців“.

Від 1848 р. чехи пішли стомилевими кроками вперед, надлюдськими зусиллями творячи власну культуру, розбудовуючись економічно, захоплюючи в свої руки промисл і торговлю, доводячи хліборобство до вершин рільничої культури. Політичний вплив і значіння чехів зростали з кожним роком. Не вважаючи на свою опозиційну політику в Австрії, стали вони рішаючим чинником у двоєдиній монархії. Перенявши і засвоївши собі методи праці своїх противників, чехи в короткому часі під багатьома оглядами перевисшили своїх ворогів, але одночасно й учителів. Своєю завзятістю, енергією, посвятою, а особливо вмілістю і готовістю жертвувати всім для загально-національного добра, чехи працювали десятками літ для здійснення єдиної мети: власної державности. Вже перед війною в них усе: адміністрація, фінанси, а навіть військо, не говорячи про всенародню свідомість, було готове для здійснення власної державности. Війна причинилася до приспішення тієї справи. Всі чинники чеського народу, всі політичні партії мали перед очима тільки одно: державне відродження чехословацького народу. Для здійснення цеї мети чеські полки дезорганізували австрійську армію, копаючи могилу Австрії; для цеї мети проф. Масарик тинявся по всьому світу, мандруючи з Франції до Англії, а звідтіля в Росію і до Америки; для цеї мети Крамарж терпів в австрійській тюрмі; для цеї мети чеські легіони щедро жертвували своїм життям; для цеї мети терпів і боровся весь чехословацький нарід. Щастям чехословаків було тільки одно, а саме, що всі находилися під пануванням Габсбургів. З хвилею упадку Габсбургів, з хвилею програної австро-угорської монархії, автоматично повстала чехословацька держава.

Реституція чехословацької держави є актом історичної справедливости, є сумою змагань чехословацького народу, вислідною їх національно-політичного біляноу.

За десять літ істнування чехословацької держави, її творці і громадяни, звільнені від чужинецької „опіки“, доказали, що може зробити нарід вільний і самостійний. Нинішня Чехословаччина єдина з усіх новоповсталих держав оправдала своє істнування під кожним оглядом. Вона зуміла обєднати всі народи, що входять в її склад, даючи їм, як громадянам, повну рівноправність і забезпеку всебічного розвитку. З усіх новоповсталих держав єдина Чехословаччина прямує шляхом справжнього демократизму, культури і поступу. Столиця Чехословаччини стала універсально-славянським центром, а українська й російська еміграція найшла захист у братерських обіймах чехословацького народу.

Витаючи чехословацький народ із великим і радісним святом десятилітніх роковин, з державним ювилеєм, та висловлюючи найщиріші побажання дальшого світлого розвитку, звертаємось до чехословацьких братів з проханням, щоби вони загоїли ту рану, яка офіційно називається Прикарпатською Русю. В десятиліття вашої державности припиніть шкідливі експериментації над частиною українського народу, припиніть москалізацію і чехізацію, дайте змогу нашим нещасним, довговіковою мадяризацією розчавленим братам піднестися на вищий щабель всебічного розвитку, не ставте запори культурному обєднанню тієї вітки з усім українським народом, а тоді ніщо не підірве чесько-української дружби і співпраці, перед якими в майбутности відкриваються дуже широкі і вдячні перспективи.

За всенародню ощадність.

Ідея масової ощадности та її національне значіння.

Завдання ощадности та її значіння для добробуту нації не є у нас новим питанням, а тільки поглиблення цього національно-господарського завдання і переведення його в дійсність заставляють нас шукати нових організаційних шляхів. Замісць праці індивідуальної має наступити в тому ділі робота зорганізована, масова і поголовна, а замісць самого тільки пожитку одиниць має ввійти також загальний хосен нації. Ось там стоїть наша мета, бо до неї прямує наше життя! Воно відкриває нам скарб, що є між нами, скарб, якого ми конче потребуємо, а покищо не годні його взяти у свої руки так, щоб він перестав нас неволити, а став нам служити для добра нації.

До світової війни.

Клич **„Працюй і щади“** був проголошений у першій нашій просвітній роботі ще з кінцем шістьдесятих років минулого століття. Це був клич народовецьких піонірів, що взивали рідний нарід до економічного і культурного піднесення із тяжкого занепаду, що внаслідок був в недавному часі по знесенні панщини.

[illegible]

століття за основуванням **брацтв тверезости** мала на меті боротьбу з лихвою, що тоді нищила наш нарід і з темнотою розуму, щоб добутися до ощадности, культури і господарности в рідному краю. Та ще один мотив був у цій акції: **соціяльно-політичний**, щоб економічно підривати галицьку шляхту, що по знесенні панщини ратувалася доходами з пропінації!

Опісля, з початком девятьдесятих років минулого століття, стали наші народні діячі напирати на товариство **„Просвіта“**, щоб воно піднялося організації економічної ділянки, бо сама просвітна діяльність не вистарчає. Наслідком того Товариство „Просвіта“ в 1891 році поширило свій статут на справи економічні та почало організувати читальні „Просвіта“ і при них пропагувати **каси позичок і ощадностей.**

З тої підготовної діяльности підноситься кілька років пізніше думка про заснування **реєстрованих спілок ощадности і позичок** та окремішної організації наших **українських кооператив** при „Краєвім Союзі Кредитовім“. І знова поширюється думка ощадности, але вона [illegible]

Так було перед світовою війною. Сар[illegible]

за ощадности не була для нас невідкладною потребою, бо одиниці складали в наших установах значніші вклади ощадности, а з краю і з держави мали ми легко доступні і дешеві кредити і цим вдоволялися.

Час воєнний і повоєнний

Прийшов час воєнний а потім повоєнний і народам Европи стало ще скрутніше жити, як було перед війною. Воєнні знищення і втрати; обезвартнення гроша (девалюація); замкнення країв новими державними кордонами й економічна війна між державами вказали народам нове завдання як **конечну потребу: творити свої питомі національні капітали**, щоб стати незалежними. Для здійснення цього незвичайно важного національно-економічного питання, від котрого залежить життя народів, стали навіть вже і заможніші, що мають свої держави, продумувати над тим, щоб поширити і поглибити **ідею масової ощадности**, уважаючи цей засіб головним способом і джерелом до творення своїх національних капіталів.

І так в 1924 році відбувся в Медіолані міжнародній конгрес ощадности. Цей конгрес постановив що-річно святкувати „Свято Ощадности“ таким чином, щоб один день в році присвятити пропаганді ідеї ощадности і цим днем вибрано останній день місяця жовтня.

Той день що-річно святкують культурні народи світа, уладжують Богослуження, віча, збори та всякі сходини, на яких розважують справу ощадности. Часописи містять **передові статті**, присвячені ідеї ощадности, а просвітні й економічні установи видають книжки, брошури й одноднівки, щоби **значіння й вагу ощадности** поширювати щораз дальше у всіх закутинах краю та між усіми верствами громадянства. Ясно, що ця пропаганда культурних народів не йде на марне. Ощадности малих грошевих сот множаться, **прибільшуються масами** та доходять до міліонів і сотки міліонів, значить: дають **життєтворний національний капітал.**

Тим новим шляхом зачинаємо йти і ми. Центральний Кооперативний Банк „Краєвий Союз Кредитовий“ скликав був на день 29. листопада 1924 року анкету до Львова, котра розважувала потребу збирання масових, дрібних, чомби й найменших вкладок ощадности, які малиб служити на те, щоби **оживлювати кредитом цілий наш господарський організм.** Цю справу підніс тоді дир. **Омелян Саєвич.** Заходами Ревізійного Союзу і Центробанку склинано відтак збір відпоручників наших кооператив у дні ощадности, 30. жовтня 1926 року, і цей збір вирішив, щоби приступити до заснування товариства ощадности **для зорганізування технічної пропаганди національної, масової ощадности.** По році підготовної роботи відбулися в дні 15. жовтня 1927 року перші загальні збори **Товариства „Ощадність“** для господарности і добробуту у Львові і заходами цього товариства відсвяткували ми в наших краях **перший український день ощадности** в дні 30. жовтня 1927 року, чим ми положили основу для дрібної, але масової нашої національної ощадности, що має нам принести свої вклади для підвищення добробуту нашого народу.

Що далі?

В цій вельми важній справі річ не тільки в тому, щоби що-річно святкувати день ощадности, а також у постійній і безнастанній пропаганді ідеї ощадности, все чим скорше дійти до фактичного національно-економічного успіху. Коли [illegible] культурні народи [illegible] поширюють і [illegible] між своїм громадянством [illegible]

ощадности та збирають свої тисячі праці в культурі і сотках мілонів ощадженого національного капіталу, то тим більше ми, українці, мусимо тут у нас поширювати ідею ощадности і **переводити її в дійсність.**

Ідея ощадности має підносити **нашу господарність і наш добробут,** стаючи тим чином підоймою культури народу. Як вища думка вона приказує нам бути **господарними у всіх ділянках нашого життя.**

Господарність приказує нам передовсім **щадити на часі:** вчасно ставати до праці, використовувати час і добре виконати роботу, а не марнувати часу на безділля й опізнювання роботи. Бо чому наш рільник має пізно орати і ще пізніше сіяти й збирати та не в час доставляти рільничі плоди? Чому ремісник має доставляти роботу за пізно, або недбало її викінчувати? І чому наш конзумент не платить на час і затягає борги?

Ми не можемо далі жити давними категоріями **примітивного господарства,** бо можна — часу не купити, бо на все прийде час і вмерти буде час — а нам треба використовувати час до праці, щоб жити і добре жити, а не так, щоб передчасно підіти і загибати. Час — це річ найдорожча, бо він скоро минається і ніколи не вертається. Натомісць утверджування, що час за нас працює та принесе нам долю — це самодурство, бо час без праці не творить ані долі нації ані поодинокої людини.

Також мусимо бути господарні й ощадні в нашому **запотребуванні:** білля, одягу, хати, харчу, напитку і всякої вигоди — значить: в запотребуванні **домашнього хазяйства.** Домашнє господарство — це незвичайно важний чинник господарности і культури. Воно таке важне тому, що забирає найбільшу частину всього зарібку і доходу господаря дому, та мабуть ще важніше тим, що який лад в домашнім господарстві, такий буде лад і в господарстві суспільнім та національнім.

А в домашнім господарстві виступає на перше місце **жінка-хазяйка,** яка має тут свої важні завдання: господарно розпроваджувати видатки, так, щоб на все стало і ще заощадилося на чорну годину; виховувати діти в господарности й ощадности, а не в примхах і самоволі, що ведуть до низького егоїзму, марнотравности і бехарактерности; удержувати поміркованість у забавах і моді, щоб не розтрачувати маєтку нерозважно і недоцільно. Жіноча мода в повоєннім часі заходить у нас вже й на села та чаде до марнотравства і винародовлювання.

Наша народна приповідка каже, що чоловік не годен добра фірою навезти, а жінка його подолком розцесе. Так зображує наш нарід марнотравну жінку. Але ми такої жінки не хочемо знати і у нас таких жінок не повинно бути. Нам нехай присвічує приклад наших матерей-матрон, що жили господарністю, ощадністю і працею для добра своїх нащадків. А сучасна жінка має перед собою ще ширше покоління: український нарід! Тому, коли беремося до діла здійснення масової національної ощадности, то в цій преважній роботі має бути ділльна **українська господарна й ощадна жінка.** Таке заінтересування цею справою вже проявили Союз Українок у Львові та жіночі організації в Станиславові і в Коломиї. Можемо сподіватися, що наше жіноцтво зрозуміє життєві вимоги своєї нації та як слід виконає те своє національно-господарське завдання.

Приходимо до питання про **ощадність гроша.** Тим завданням переймалися у нас досі тільки одиниці, а не гурти нашого громадянства. Чому воно так було досі? Відповідь на це зовсім проста і ясна. Нема у нас іще докладного зрозуміння ваги ощаджування гроша; нема у нас віри у свої сили та недостає нам національної солідарности. Прислухаймося, що і як говориться на цю тему та що відповідають наші люди, хочби інтелігенти, на заохоту до національної ощадности. Наші люди нерадо навіть говорять про цю справу, а як вдаються в розмову на цю тему, то відповідають на відчіпне: Та звідки складати на ощадність, як у нас нема грошей? Бо ось я маю в кишені цих кілька золотих, то маю з ним зараз бігти до щадниці? Та чи воно комусь щось поможе? — Ось маємо мудрість типу нашої людини, що не має зрозуміння ідеї ощадности, не має віри у свої сили та ще й легковажить собі всяке почування національної солідарности. Такі люди у нас, на жаль, не перевелися і не пережилися та далі бушують у громадянстві і своїм демагогічним галасуванням намагаються заглушити всяку розважну думку. Тому пропаганда ідеї ощадности мусить поборювати цей тип людей як шкідників чесноти ощадности.

Та є у нас ще одно **повоєнне розважування,** про що згадав проф. **Іван Галущинський** у своїм рефераті п. з. „Ідея ощадности і її культурно-соціяльне значіння". Він згадав про богато осіб, знаних у нас під назвою „тверезо думаючих", що опрокидують ідею ощадности, вказуючи на страти, які понесли довоєнні вкладчики через девалюацію гроша. сказав про тих „тверезих людей", що тільки поверховна й обмежена людина не годна вглянути в суть річи, буде підносити такий закид проти складання ощадностей. До цієї справи вистане вказати, що Німеччина перебула страшну девалюацію своєї марки, а німецька нація таки прокинулася в останніх роках із занепаду й ощаджує міліярди нових марок. А ми тут навчилися з повоєнного часу зрештою також обезпечувати вклади в наших економічних установах твердою **доляровою валютою.**

В нашій пропаганді за масовими ощадностями мусимо опрокидувати ті всі позірні і блудні закиди та **проповідувати ось які тези:** Не маємо грошей, то якраз саме тому хочби по кілька золотих, щоби гріш марне не розійшовся, а став нам у пригоді; несім наші ощадности до своєї збірниці-щадниці, до своєї кооперативи, де до своїх маємо довіря, щоби нам приніс нам процент, а в потребі поміч і пожиток; складаймо негайно, а за нами понесуть інші, бо нас тут богато, нас є міліони і з тих дрібних вкладок повстануть міліони, десятки міліонів і **сотки міліонів у наших економічних установах** на потреби наші — українського народу. Але до цього великого діла **мусимо мати кріпку віру в те добро,** що є між нами і бути згідливими та йти разом, бо як підемо осібняком на манівці, то нас ніхто не врятує з лихоліття.

Таке розуміння великої справи і відчуття її значіння мусить увійти в кість і кров усього нашого народу. Під знаменем ощадности побідимо!

Д-р Кость Левицький.

Закордонний політичний огляд.

Політичний европеїзм і позаевропейські проблеми. — Економічний підклад світових змагань. — Морожене мясо. — Кавчук. — Копра. — Цукор. — Нафта.

Берлін, 24. жовтня 1928.

I.

Коли дивитись на европейський континент з другого боку рівника, десь з Чіле чи з Австралії, то річи, що видавались нам до тепер в Европі безконечно важними, починають рапідно маліти, змінюватись у щось зовсім дрібне. За те зявляються нові погляди, нові проблеми, які після ближчого вгляду починають розростатись нерідко у гігантичні дімензії, прибирають вигляд велитенського поліпа, що своїми раменами досягає найдальших вязань світової політики, культури й господарства.

Звільнення Райну? Проблєма репарацій? Справа української державности? Сербо-хорватський конфлікт? Франко-британська антанта? Без сумніву, Все це річи першорядного значіння. Але від їх вирішення нині вже не залежить доля світа. Всі ті европейські справи нині стали тільки компонентами одного, значно ширшого розвитку. Що найменше нарівні з ними, а густо-часто й понад ними стають зовсім інші справи, що їх розвязка так або інакше вирішить будуче політичне обличчя світа. Назвемо хоч декілька з тих акутних проблем, що варті неменшої уваги, як усі европейські політичні акти й пакти.

II.

Балканське Льокарно? Справа вельми важна. Але не менше важною проблємою є нині для укладу світової політики наприклад зростаючий австралійський і південно-африканський експорт мороженого мяса. Переклавши цей експорт на політичну мову, виявляється, що британці витискають зі світових ринків аргентинське мясо, за яким стоїть американський капітал. Боротьба обох цих чинників, що заторкує кожну найдрібнішу навіть світову біржу, впливає через неї і на кожну державу. Змагаються в тому випадку міліярдові вартости — подібно, як було це підчас кавчукової війни на початку цього року.

III.

Коли англійці здобували свої кольонії, то це був сліпий випадок, що позаймали саме ті частини світа, де росло понад 70 проц. усього світового кавчуку і гуми. Щойно модерний технічний розвиток виявив, які це богацтва. Кожний кабель, кожна електрична інсталяція, кожне авто, кожний шматок ліноліюм є нині залежні від англійського гумового капіталу. Є це просто фантастичне, які тисячні припоровлення має нині кавчук і гума. Залежність від Англії далась відчути передовсім технічно високо розвиненій Америці. Зявилася ось так тенденція проломити звідтіля англійський кавчуковий монополь. Пробували це зробити, намагаючись спершу сотворити штучну гуму. Але заки ота штучна продукція почне бути економічно поплатною, вони мусять далі купувати в англійців. Купувати —

Д-Р РОМАН СТЕФАНОВИЧ.

Сільський стратег.

Молодий газда Андрій і старий Максим вертали фірою з торгу в Заліщиках. Вже минули Добровляни і виїхали на високий беріг Дністра на Вільгові. По той бік Дністра відкрились зелені буковинські простори, а по цей бік під ліском на Щеренівці забіліли мури касарні, що будується для жовнірів корпусу охорони погранича.

— Не знав, вуйку Максиме, на що то тепер скрізь понад воду ставлять поляки касарні. Таже кажуть, що поляки з румунами одна рука.

— Е, що ти знаєш, Андрію! Зараз пізнати, що не служив при штанді. Ади, видиш тот шанець? А проти кого его висипали ще давно, що стоїть від коли люди памятають?

— Та кажуть, що проти маскаля.

— А видиш, то і тоті касарні проти маскаля ставлять.

— Та як то може бути, як по тот бік води румуни?

— Е, та бо з тобою не договоришся. Ти відай не знаєш, як у войну губили румуни постоли, як наступав німець. Таке то і тепер буде, як лиш маскаль трохи потисне. Витікають постоли з Бесарабії та з Буковини, а тогди з маскалем справа.

— Та бо ви, вуйку, щось таке говорите, якби то знов мала бути война...

— А ти що гадаєш, Андрію? А чож ставлять тоті касарні? А чо тримають восько понад воду? А чо не розмечуть тоті вежі на машінґвери в лісі, що ще Австрія за войни вімурувала?

Андрій задумався. Виводи вуйка Максима почали його переконувати. Та в тій хвилі нагадав собі, що недавно говорили в читальні, що десь там у Парижі підписували держави противоєнну умову.

— А ви, вуйку Максиме, не чували, що в Парижі підписалися ріжні царства на то, що не хочуть войни?

— Та що з того, що там десь пишеся на письмі, як того нігде не сідно? Ади, видиш старі австрійські декунки під лісом? А чо ніхто не каже їх позасувати? Бо видно діло, що ще придадуться.

Дорогою надійшов жовнір охорони погранича.

— Ади, Андрію, іде жовнір. Ще торік стояли у нас по селах фінанси, а тепер уже скрізь понад воду восько надали. А хібаж то пахне спокоєм?

Жовнір порівнався з фірою. Його однострій глинистої барви не подобався, видно, старому Максимові.

— Десь тото восько навіть мундуру порядного не має. То як чоловік служив у Пешті при уланах, а убрав червоні штани, синий кабат з жовтими шнурами та блискучими ґудзиками, чако з кінцков волосанєв та припняв довге шабло! То був раз хлопець, раз катона*)! А як вийшов у неділю на шпацир понад Дунай, то всі дівки очи собі зривали. То було жите, аякже! Чоловік у світі бував, усякий нарід видав, не то, що ти Андрію, що поза цим кутом світа божого не видів.

Тимчасом переїхали гостинцем понад Дністер, завернули дорогою попід лісок, виїхали на гору і почали спускатися в долину на Городок.

Уже вечоріло. Перед селом на горбі забіліли нові мури другої касарні.

— Ади, Андрію, і у нас касарня вже майже готова. А чо по тім боці румуни не кладуть касарнів? Бо не чують си безпешні. Чо мають ставити мури, аби хто инший мав де ґаздувати?

— Та певно — озвався Андрій і ляснув батогом.

Коні побігли швидше і завернули дорогою в село. Перед Максимовою хатою Андрій спинив коні. Старий зліз з воза, подякував Андрієві та справився до воріт. А Андрій поїхав додому, переконаний словами старого вояки.

Заліщики, 17. жовтня 1928 р.

*) По мадярськи: жовнір

Спішіться з виплатою членських вкладок до Т-ва „Просвіта". Нехай ні одного не буде між нами, який не став би в ювилейному році його членом.

ВІДГУКИ ДНЯ.

На теми кооперації.

III.

Буває так нераз, що я на провінції не тільки полюю, їм, сплю і преферанса граю, але й інтересуюся кооперативним життям. Це останнє буває тоді, коли зайду в кооперативу, або стріну якогось кооператора.

Стрінув власне недавно одного з них і кажу:

— Моє поважання, пане директоре!

— Гарзах.

— Що чувати?

— Якось-тако.

— Як там кооперативне діло?

— Йде помаленько. Власне закладаємо при Повітовім Союзі фабрику.

— Славно! Щасти вам, Господи! А яку? (коли можна спитати!).

Пан директор махнув принаджуючо головою.

— Це не є ніяка тайна — сказав. — Закладаємо фабрику пасти.

— До зубів?!

Пан директор співчуваючо всміхнувся.

— Зараз пізнати, що ви не фаховець. Що вам забагається: паста до зубів! Така фабрика — то не щобудь. Зрештою, хто в нас чистить зуби пастою?! Ми закладаємо фабрику пасти до взуття.

— Себто до черевиків?!... Пощож ви закладаєте, коли вже є українська фабрика. Чиж паста „Елеґант“ недобра?!

— Добра-надобра, але не в тім річ. Вона не може настарчити товару, а ми мусимо мати його.

— Чи справді не може настарчити?

— Як я кажу, що так, то так!

Я признав директорові рацію і засоромлений, замовк. Адже коли він каже, що так, то напевно так.

— Вибачте, але я не сумнівався, тільки просто дивувався. Як можна так вести діло, щоб не подбати про заспокоєння замовлень?

— А бачите, що можна! — відповів директор. — Тому ми заложили свою фабрику, щоби цьому лихові зарадити.

— І маєте комплетну рацію!... Але, що то за фабрикант, який так не дбає про свій інтерес! Знаєте, просто в голові мені не може поміститися...

— Чи вам одно не може в голові поміститися!... — зажартував ласкаво директор.

Я подякував і на тім наша розмова скінчилася.

Вертаючи до Львова, я весь час подорожі придумував епітети, якими обсиплю фабриканта пасти, мойого доброго знакомого. Як можна бути таким нездарою, таким недотепою, таким... таким... таким... йой! Кооперативи просять, благають, домагаються, жадають: „Давайте нам вагон!“, а він їм... тумин.

Ех! Ці українські промисловці. Як з рака жеребець!...

Здибаю у Львові виновника.

— Ти чому не доставляєш кооперативам пасти?

— Де, коли, кому?!

— Як де, як кому!? Всі нарікають, що замало пасти фабрикуєш. Мусять заложити свою фабрику... І вже закладають!

Український фабрикант обтер рукавом чоло і вимовив здавленим голосом:

— Нині з місця можу доставити цілі вагони!

— Чомуж не доставляєш?

— Бо нема замовлень!

— — — — — — — — — —

Я стануо як фіна.

Пропали марно всі епітети, які я мав висипати на його фабрикантську голову.

Пропали?!... Ні!

Сиплю я їх що-дня на голову пана директора від кооперативи в місті, де заложили фабрику пасти, бо „істнуюча вже фабрика не могла настарчити товару“.

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— Порядок свята 1. листопада у Львові. Четвер, 1. листопада 1928 р.: 10 год. рано: Свята Служба Божа в Преображенській церкві при вул. Краківській, яку відслужить Впр. о. мітр. Базюк в асисті всього львівського українського духовенства. — 5·30 год. вечером: Торжественна панахида в архикат. церкві св. Юра. Неділя, 4. листопада 1928 р.: 12 год. полудня: Посвячення новопоставлених хрестів на стрілецьких могилах личаківського кладовища. Службу Божу співає мішаний хор під управою радн. Купчинського, панахиду муж. хор „Сурма“. — Все Впр. духовенство, церковні брацтва, установи й організації, все українське громадянство міста Львова обовязково візьмуть участь у цьому святі.

— Вибори до Каси Хорих. Український Виборчий Комітет до Каси Хорих скликує прилюдні сходини в дні 28. жовтня 1928 р. в год. 11. перед полуднем у салі Лисенка при вул. Шашкевича ч. 5. Порядок нарад: 1. Українські приватні службовики і вибори до Каси Хорих (реферує д-р М. Стахів). 2. Дискусія і внески. 3. Резолюції. — Справа дуже важна. Просимо численно явитись.

— Справа свят у школах. Цього року львівська кураторія перевела знов „виміну мозків“ у львівських середніх школах: деяких учителів українців перенесено до польських гімназій, на їх місце прийшли поляки. У звязку з тим знов виринає справа свят у школах. Учителям українцям, що вчать у польських школах, **не дозволено святкувати гр.-кат. свят** (з виїмком Різдва і Великодня), натомісць учителі поляки в українських школах мають привілей не являтися на науку в латинські свята, а їх товариші українці мусять їх в цих днях заступати. Свіжо саме в одній з наших гімназій учителі поляки заявили директорові, що не прийдуть до школи в латинське свято Всіх Святих. Цікаво, як цю справу вирішить кураторія, чи прикладатиме рівну міру до всіх учителів, чи скаже: „То цо іннеґо“. Коли вже у всіх львівських гімназіях учительські збори є мішані, найраціональніше булоб вернутися до передвоєнного звичаю — святкувати свята обох обрядів, як це зрештою є дотепер у провінціональних гімназіях. Поручаємо цю справу увазі наших церковних і політичних чинників.

— Відмова залізничих знижок на Загальний Зїзд „Рідної Школи“. Кожного року уділяла львівська Дирекція залізниць залізничі знижки для відпоручників Кружків „Рідної Школи“ на Загальний Зїзд Товариства. — На сьогорічний Загальний Зїзд „Рідної Школи“, який відбудеться в пятницю дня 2. листопада в год. 9. згл. 10. зранку у Львові в „Народньому Домі“ при вул. Рутовського ч. 22, відмовила Львівська Дирекція залізниць, а опісля на відклик і Міністерство Комунікацій залізничих знижок для відпоручників Кружків. — Не зважаючи на це, слід подбати, щоби відпоручники поприїжджали як найчисленніше на Загальний Зїзд „Рідної Школи“, та щоб цей Зїзд випав якнайімпозантніше.

— Львівська хроніка. Львівські власники телефонів організуються в обороні своїх прав: домагаються збільшення телефонних ліній, головно позаміських, протестують проти наміреного таксометру і радять над тим, як поправити кепський механізм львівських телефонів. — Львів має щоденні, майже автомобільні катастрофи й нещастя: два авта поранили за день дві особи. Одна молода жінка, Янина Кравчиківна хотіла отруїтись. — Львівські злодії та вломники відвідали кілька домів. Суд судив двох „громадських промисловців“. Два місяці тяжкої вязниці дістав клепарівський громадянин Станіслав Чуприк, який виробив собі документи в громадськім і парохіяльнім уряді на різні прізвища і на їх підставі брав позички в банках. — Стількиж дістав купець Каганє, який повторив старий спосіб на гешефт: проголосив банкроцтво, а весь крам перевіз потайки до іншої крамниці, найшовши собі хитрого спільника.

— Катастрофи й нещастя. У Відні за один день 22 осіб покалічили трамваї та авта. — Згоріла фабрика рукавичок Шульцати. — Згоріла фабрика рукавичок Шульца в Лодзі вартости пів міліона; хтось підклав огонь. — Біля румунського міста Бакав вдарились два поїзди; 9 поїздів розбитих, 10 осіб ранених. — Біля Познаня, в Кавнці, впав військовий літак; летун убитий. — Американський пароплав-цистерна „Давид Кріа“, що виїхав з Джави до Филядельфії потонув підчас бурі на Атлянтійському океані; потонуло 45 осіб.

— Радянський корабель „Професор Віжков“, що виїхав у наукову виправу, зазнав катастрофи на Ледянім океані. Пасажири врятовані.

— Різні вістки. У місті Рочестер померла голова американської поширеної секти „Крістіян Саєнс“ (Християнська наука) Авґуста Стетсон, залишивши 30 міл. дол. Вона заробила їх на своїй пропаганді, проголошуючи одну з головних ідей своєї секти, що... всі недуги можна лікувати молитвою та вірою. — У Римі помер кардинал Форель. — Бувший австр. архикнязь Макс Габсбурґ приїхав інкоґніто до Льондону для зустрічі з магараджою з Патуалі, але спізнився. — У Льондоні почалась зимова грипа в гострій формі; лікарі вважають головною причиною її надто вчасної появи сухе літо. — З Праги втік до Австрії співвласник потайної фабрики горілки Йосиф Влах, засуджений на 2 міліони корон гривни. — Між Ґмунденом і Альтмюнстером зупинився поїзд від сильного товчка; на шляху найшли підставлені важкі предмети; їх поклав туди 8-літній хлопчина. — У Ляйпціґу арештували жінку Партенфельдер, що була ватажком вломників. — Німецький письменник Судерман, що ще недавно був поважно недужий, виздоровів. — Від якогось часу пропадають в таємничий спосіб жовніри в німецькій армії. На днях пропав знову один підстаршина Ґаймвери, 19-літній Ганс Маєр. Військова жандармерія веде розшуки. Загально припускають, що це робота якоїсь таємничої організації.

— Жахливе самовбивство. В Дессау покінчила на днях одна сімнацятьлітня дівчина жахливим самовбивством. Вона обілляла свою одежу нафтою, та підпаливши її, згоріла живцем. Причиною самогубства нещасливе кохання.

— Монте Арбіно перед катастрофою. Ми вже писали про мандрівну гору Монте Арбіно в Швайцарії. Від довшого часу відбуває вона заедно прискорену мандрівку, грозячи катастрофою сусіднім селам. На днях впали в тамошній околиці великі та сильні дощі, які підмили великанську гору так, що сподіваються кожної хвилини обірвання цілого узбіччя, яке своїм обємом займає простір вісімдесяти міліонів кубічних метрів. 30 хат, що лежать у безпосередньому сусідстві гори вже залишених мешканцями. Рівночасно доручила влада евакуацію села Арбедо. Друге село буде теж евакуоване.

— Число присвячене Україні видав бельгійський журнал літератури та мистецтва „La Nervie“ (подвійне число 4—5), що виходить у Брюсселі. Є там 57 ілюстрацій і статті: про староукраїнську літературу Антона Мартель, а про сучасну П. Филиповича; крім цього інформаційні статті про наше мистецтво та музику. Редакція обіцює згодом видати ще одно „українське“ число зі зразками народньої поезії та перекладами зразків творчости наших письменників, які підготовляє проф. Мартель.

— Рекорди. 19-літня дівчина з Перемишля Вінґальтівна, з розпуки, що її тітка „не давала їй жити“ прокоятнула 142 цвяхів і 6 голок. У варшавському шпиталі все те добули з її шлунка. — В американськім маратонськім бігу у Ню Йорку перше місце здобув невідомий досі альжирець Ель-Квафі.

— Україніка. Денник нової людини „Ruch“, що виходить у столиці Моравії Брні (Чехословаччина) і в цьому році дав на своїх сторінках інформації з ріжних галузей українського життя. Є там такі статті М. Д-ана: „УНР“. — До 10-их роковин проголошення незалежности Укр. Нар. Республики (ч. 18); „Т. Шевченко — борець за свободу України“ (ч. 66); „Несплоків на Україні“ (ч. 89); „Україна і Чехословаччина“ (ч. 129); „Жидівська кольонізація на Україні“ (ч. 164); „Всеукраїнська національна бібліотека“ (ч. 182) та інші. Крім того „Руж“ подав у цьому році богато дрібніших заміток з українського культурного, господарського та політичного життя, як напр. про: стан преси на рад. Україні, опозиційний рух та труднощі хлібозаготовок на Україні, 15-ті роковини смерти М. Коцюбинського, переклади Т. Шевченка на німецьку та російську мову, збірка українського нац. музею у Львові, вечір чеської музики у Львові, хаджання прописі України, не кажучи про біжучі справи українського життя як: львівські політичні процеси, поворот А. Кошиця з Америки, стихійні нещастя на Україні, о-що. Становище до всіх зазначених питань переважно для нас приязне.

Театри.

Великий Міський Театр:

Субота 27-го, г. 3. попол. „Русалка“ (для молоді).

Субота 27-го, г. 7·30 веч. „Таємна дама“, оперетка.

Неділя 28-го, г. 3. попол. „Лекше перейти верблюдові“, комедія Лянґера.

Неділя 28-го, г. 7·30 веч. „Русалка“, опера.

Кіна.

„Апольльо“: „Блакитні ночі“.

„Лев“: „Цирк Роаль“.

„Оаза“: „Її батько“.

„Палас“: „Тайна цитаделі“.

„Фатаморґана“: „Дівчур“.

Зі спортового життя.

Змагання атлетів у цирку Корнацького.

Четвергові змагання почалися з боксу між Аксіоновим і Валюшевським, що мав тривати аж до „нок-авту“. Зручніший Аксіонов був близьким перемоги; Валюшевський підійнився зі землі вповні знесилений коли Аксіонов, не діждавши, аж він встане, почав його в запалі чи в горячці добивати. Авдиторія та атлети голосно запротестували. Кравс, довірений Валюшевського, вдарив з обурення Аксіонова в лице. Цей віддав йому дужими стусанами. Судця боксу американець Бен Самсон ледви розділив пересварених. Аксіонова дискваліфікували як боксера за нарушення принципу, відомого і з нашої народньої мудрости: „Лежачого не бють“.

Пара Штайнбах (Відень) і Кезер (Берлін), рівна щодо сил, не дала висліду в 25 хвилинах. Сильніший Пошоф (Франкфурт) не міг також дати собі ради з дуже сильним Проґаскою (Чехословаччина).

Дуже цікавою була джентельменська боротьба Штекера (мистець Польщі) з болгарином Фериcтановим. Львівські земляки Ферістанова зложили 200 зол., якщо Штекер положить Ферістанова в 25 хвилинах. Був це реванж Ферістанова, який, покладений Штекером у 3-ох хвилинах, уважав свою таку швидку програну лише сліпим випадком. Штекер, надто певний перемоги, легковажив собі противника і почав наступати з усією силою занадто пізно, бо в останніх 3-ох хвилинах. Ферістанов лежав аж у 26-ій хвилині і виграв 200 зол.

У реванжі Бен Самсона (Америка) з Пінецьким (Познань) Пінецький знову вийшов переможцем, завдяки своїм предовгим рукам, заправленим в єдиній дуже небезпечній хваті: подвійнім нельсоні.

ВІДОЗВИ Й КОМУНІКАТИ.

В СПРАВІ КОНТРАКТУВАННЯ УПРАВИ ЦУКРОВИХ БУРЯКІВ.

Велике зацікавлення нашого селянства повітовою господаркою і невтомна праця агрономів, працюючих при „С. Г.“ і ПСК, що цілий тягар поступу рільничої культури несуть на своїх плечах, довели до введення багатьох новостей в нашім, примітивнім дотепер сільськім господарстві. Модерні машини, добірне насіння, штучні погної, деякі нові культури рослин — все це заходи, які мають дати нашому селянинові більший, як тепер, і тривалий дохід з господарства.

До засобів, які мають збільшити і забезпечити постійний дохід нашим дрібним господарям, належить також управа цукрового буряка, що до війни мала за мало поширення в селянських господарствах. Тепер управа цукрових буряків займає щораз більшу площу селянської посілости, бо селяни зрозуміли, що користи з управи цукрових буряків є чималі. Не рахуючи того, що з одного морґа в перечисленні на гроші має господар більше користи з управи цукрових буряків, ніж прим. з управи пшениці, він може ще в хісном ужити зайві робочі руки, а до того залишається по буряках знаменито управлене поле під збіжеву культуру.

Але, на жаль, наш селянин не має иноді тих усіх матеріяльних користей, які дає управа цукрових буряків, бо навіть часто наш господар і не знає, які умови дають цукроварні плянтаторам. Як при збуті інших рільних продуктів використовують господарів ріжні спекулянти, так і при плянтаторах цукрових буряків в цілий ряд посередників-аґентів.

Щоб охоронити наших селян перед [illegible] і добути для плянтаторів [illegible] ші матеріяльні користи, порозумівся „Сільський Господар“ у Львові умови з деякими цукроварнями на рік 1929 щодо плянтації цукрових буряків. На основі [illegible] „Сільський Господар“ буде організувати плянтацію цукрових буряків на всіх українських землях у Польщі при помочі своїх філій, Кружків і при помочі [illegible] рації.

Отож „Сільський Господар“ [illegible] контрактування з плянтаторами, [illegible] зачати, розділює насіння і [illegible] машини до [illegible] [illegible]

до „Сільський Господар", порозумівшися з „Центросоюзом", через Повітові Союзи Кооператив і господарсько-споживчу кооперацію, натомість виплату зачетів і кінцевих рахунків буде переводитися „Сільським Господарем" при помочі кредитової кооперації. Такий спосіб поступовання дає запоруку, що наші плянтатори дістануть усе, що їм належиться по умові з цукроварем.

Тому, господарі, підготовляйте відповідну площу під управу цукрових буряків і коли хочете зберегти за собою повний дохід з вашої праці, звертайтеся до своєї організації — філії „Сільського Господаря", або Повітового Союзу Кооператив. Звертайтеся за фаховою порадою до свого агронома на місці, або до „Сільського Господаря" у Львові.

На днях будуть вислані до Філій, а де таких нема, до ПСК відповідні друки і поучення. Тому нехай плянтатори здержаться з робленням контрактів у агентів і чекають на вказівки, які видасть „Сільський Господар".

ПРЕЗИДІЯ
Головної Ради Т-ва „Сільський Господар" у Львові.

З Т-ВА „ОЩАДНІСТЬ".

Управа Відділу Товариства „Ощадність для господарности й добробуту" на місто Львів подає до відома, що з нагоди припадаючого на конець місяця жовтня ц. р.

СВЯТА ОЩАДНОСТИ

відбудуться відчити про суть і значіння ощадности в таких товариствах, інст. установах:

„БЕСІДА" (вул. Рутовського 22) в неділю 28. X. 1928, в год. 12-тій в полудне. Референт *директор Омелян Сеневич.*

„МІЩАНСЬКЕ БРАЦТВО" (вул. Руська ч. 3) в неділю 28. X. 1928, в год. 12-ій в полудне. Референт проф. **Амброзій Березовський.**

„СОЮЗ УКРАЇНСЬКИХ КУПЦІВ" (вул. Мохнацького 6), в неділю 28. X. 1928., в год. 11-ій передпол. Референт адв. **Мих. Корчинський.**

„ЗОРЯ" (вул. Вірменська 25), в неділю 11. XI. 1928., в год. 12-ій вполудне. Референт дир. **Любомир Савойка.**

„СИЛА" (вул. Краківська 17), в неділю 4. XI. 1928 в год. 12-ій в полудне. Референт ред. **Зенон Пеленський.**

ТОВАРИСТВО СЛУГ ІМ. СВ. ЙОСАФАТА (вул. Бляхарська 11), в неділю 4. XI. 1928, в год. 12-ій в полудне. Референт д-р **А. Бречка.**

ВЕЧІРНА ПРОМИСЛОВА ШКОЛА (вул. Городецька 95), в пятницю 2. XI. 1928, в год. 5-ій після полудня. Референт проф. д-р **Павло Деркач.**

ТОРГОВЕЛЬНА ШКОЛА (вул. Корнякта 1) для курсу абітурієнтів, у понеділок, 29. X. 1928, в год. 6-ій вечір. Референт адв. д-р **Михайло Волошин.** Для всіх інших відділів школи в часі, який визначить Дирекція Торг. Школи.

ДУХОВНИЙ СЕМИНАР (вул. Коперника 36), в неділю 28. X. 1928, в год. 12-тій в полудне. Референт прел. *д-р Кость Левицький.*

В ЧИТАЛЬНЯХ „ПРОСВІТИ": Середмістя (Ринок 10), в неділю 28. X. 1928, год. 6-ій після полудня. Реферат *А. Воронка.*

ЛИЧАКІВ, у неділю 28. X. 1928, в год. 12-ій в полудне. Референт *дир. Василь Чуяк.*

ЖОВКІВСЬКЕ, в неділю 28. X. 1928, в год. 12-тій в полудне. Референт *о. сов. Іван Туркевич.*

ГОРОДЕЦЬКА, в неділю 28. X. 1928 р. в год. 12-ій в полудне. Референт ред. Карло Коберський.

СТРИЙСЬКА, (доступне і для студентів в Академічного Дому), в неділю 28. X. 1928., в год. 12-тій в полудне. Референт інж. д-р Юліян Гірняк.

ЛЕВАНДІВКА, в неділю 28. X. 1928. в год. 12-ій в полудне. Референт д-р Петро Пазійчук.

БОГДАНІВКА, в неділю 28. X. 1928., в год. 6-ій вечером. Референт проф. Амбр. Березовський.

СИГНІВКА, в неділю 11. XI. 1928., в год. 12-ій в полудне. Референт проф. Амбр. Березовський.

КЛЕПАРІВ, у неділю 4. XI. 1928, в год. 12-ій в полудне. Референт проф. Амбр. Березовський.

ЗАМАРСТИНІВ, у неділю 28. X. 1928, в год. 12-ій в полудне. Референт Андрій Сербин.

ЗНЕСІННЯ, в неділю 28. X. 1928 в год. 5-ій після полудня. Референт Юліян Гадзаревич.

Помимо відбудуться відчити по всіх українських гимназіях, семинарах, народніх школах і всіх школах „Рідної Школи" в часі, означенім Дирекціями поодиноких шкіл.

Управа Відділу Товариства „Ощадність для господарности й добробуту" на місто Львів.

Нові книжки й журнали.

„Вій", фантастична комедія на 5 дій (*М. Л. Кропивницького*) з апотеозом і з партитурою. Накладом Видавництва „Подільська Театральна Бібліотека" в Тернополі, 16 сторін тексту та 16 сторін партитури. 4°.

„Життя і Право", вістник теорії і практики. (Право цивільне, карне, адміністраційне, політичне, міжнародне — судівництво, адміністрація, самоврядування, — економія, кооперація, скарбовість). X. Львів, жовтень, 1928. Рік вид. 1. Видає У. У. А., редагує Колеґія. Зміст: Проф. Андрій Яковлів: До питання про ґенезу копних судів на Україні. — Українська мова в нотаріяті у Польщі. — Українська мова в нотаріяті Української Соціялістичної Радянської Республики. — Д-р Кость Левицький: Ідея масової ощадности та її національне значіння. — д-р Володимир Старосольський: З боротьби за право. Юдикатура цивільна. Д-р Кость Левицький і д-р М. Янкевич: Юдикатура адміністраційна. — Хомяк Михайло: Положення українських студентів правників. — Бібліографічні записки. (Д-р М. Глушкевич). З життя наших установ. (З діяльности Союза Українських Адвокатів у Львові. — З Чехословаччини). — Всіляке.

„Ми Молоді", орган протиалькогольного руху; місячник. Рогатин, ч. 9–10 за вересень-жовтень 1928. Рік вид. 1. Зміст: М. Чайковський: Геть корчми! — Ю. Каменецький: До боротьби з алькоголізмом. — Д-р Ґрайс: Як тютюн шкодить на очі. — Ю. Каменецький: Світла й тіни американської проґібіції. — Алькоголь і дитина. — Мак: Цінне признання. — Хроніка протиалькогольного руху. — Із „Союзу Протиалькогольних Гуртків Молоді" та Товариства „Відродження". — Як стати членом протиалькогольного товариства „Відродження"? — Чехов: Лік від перепою (фейлетон у перекладі А. П.).

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Мистецька Виставка учнів арт. мал. О. Новаківського в Академічнім Домі при вул. Супінського 21 відчинена щоденно від 10 до 16 год. і триватиме до 6. листопада н. р. 810 1—1

Повіт Сколівщина. В середу дня 31. жовтня 1928 р. о год. 2. попол. відбудуться в салі Маґістрату в Сколім Основні Загальні Збори Кружка Рідної Школи в Сколім з таким порядком: 1) Відкриття Зборів і вибір Президії. 2) Реферат. 3) Вибір Старшини. 4) Внесення і запити. — О год. 3·30 Загальні Збори Т-ва Охорони Воєнних Могил. — Читальні, Кооперативи, Соколи, Луги і прочі українські установи проситься висилати на Збори відпоручників. — **Комітет.** — Того дня о год. 8 рано відправиться в парохіяльній Церкві в Сколім Поминальне Богослуження за раба. Льва Левицького. 1—1

В неділю, дня 28. жовтня 1928 року о год. 1-шій з полудня відбудуться в салі Народнього Дому в Радехові
ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Кружка Рідної Школи в Радехові, з таким порядком нарад: 1) Відкриття Зборів і вибір Президії. 2) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів. 3) Звіт Старшини Кружка з діяльности за минулий рік. 4) Реферат відпоручника Рідної Школи у Львові. 5) Вибір Старшини. 6) Внески і запити. — Приява членів конечна. Читальні, Кооперативи, Соколи і прочі Українські Установи просимо висилати на збори відпоручників.
825 2—2 **Старшина.**